

"Sakın, Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma! Allah onları ancak, gözlerin dehşetle bakakalacağı bir güne erteliyor." (İbrahim Sûresi 42)

Ya Rabbi #Filistinli kardeşlerimize yardım et.

Talmud

Yayınlama Tarihi : 26.01.2024

Talmud Yahudi sözlü geleneğinin ve Rabbânî hukukunun temel eseridir. Talmud “çalışma, öğrenme, öğretim” mânasında İbrânîce bir kelimedir. Yahudi geleneğinde Tevrat’ın yorumu olarak görülen Talmud hukukî, etik, felsefî-teolojik ve tarihî konular üzerine “rabbi” diye anılan Yahudi din âlimleri tarafından yapılmış (m.s. II-VI. yüzyıllar) tartışma ve yorumlardan meydana gelen öğretiyi ifade eder. Mişna ve Gemara adlı iki bölümden oluşur. Tanah’tan (Ahd-i Atîk) sonra en kutsal Yahudi metni kabul edilen Talmud, Tevrat ve diğer Ahd-i Atîk bölümleri üzerine tefsir mahiyetindeki Midraş metinleriyle birlikte Rabbânî literatürü teşkil eder.

Günümüzde Talmud, Ortodoks Yahudilik için kutsiyetini, ilim ve eğitim alanındaki önemini hâlâ korumaktadır. Diğer yahudi mezhepleri arasında Talmud’u vahiy mahsulü kutsal bir metin değil dinî-tarihî bir kaynak kabul eden muhafazakâr Yahudilik gerek dinî eğitimde gerekse din Talmud öğretimini gerekli görmekte, reformist Yahudilik’te de dinî açıdan Talmud’un otoritesi kabul edilmemekle birlikte din adamlarının eğitiminde Talmud öğrenimine yer verilmektedir

Yahudiler nazarında Kitab-ı Mukaddes'ten sonra en önemli yeri işgal eden Talmud iki kısımdır: 1. Mişna (Daha çok şifahî dînî gelenekleri ihtiva eder), 2. Gemara (bir nevi Mişna'nın tefsiridir). Genellikle dinler tarihçileri her iki yorumun M.S. II. yy da yaşamış olan Yuda Hanasi adındaki bir haham tarafından yazıldığı görüşündedirler.

Talmud'a inanmayan, gerçek anlamda bir Yahudi sayılmaz. Nitekim Karaim ve Habeşistan Yahudileri yalnız Tevrat'a inandıkları için hakiki Yahudilikten uzak tutulmuşlardır. Bir başka açıdan Talmud, 1) Filistin (Kudüs) Talmudu, 2) Bâbil Talmudu olmak üzere yine iki noktadan ele alınabilir. Kudüs Talmudu, Bâbil Talmudu'ndan daha önemli ve önceliklidir.

Yahudiliğin mukaddes kitabı Tevrat (Tora) bir takım değişikliklere uğramasına rağmen, yazılı bir metin halinde günümüze kadar gelebilmiştir. Bu yazılı Tevrat'ın anlaşılmasında zorluk çekilen veya çözülemeyen problemlerin hallinde Talmud'un kıyas ve yorumlarından yararlanır. Yeniden bir Tevrat gelmeyeceğine göre, zamanın değişen şartlarında, Yahudi toplumunun ortaya çıkan problemlerine kim, hangi otorite çözüm getirecektir? Yahudi toplumu, Tevrat ve Hz. Musa'nın uygulamalarında cevapsız kalan problemlerini Talmud'la çözmeye çalışmaktadır. Tesbit edilebildiğine göre Talmud MÖ 200'den M. S. 500'e kadar Yahudiliğin hikmet, gelenek ve problemleri üzerinde, din adamlarınca (haham) yapılan tartışmalar sonucu vücut bulmuştur. Ancak Talmud'un, Tevrat emirlerinin uygulanmasıyla ilgili bütün ayrıntıları ihtiva ettiğini söylemek mümkün değildir. (O. Hançerlioğlu, İnanç Sözlüğü İstanbul. 1975). Daha geniş anlamda Talmud, Mişna ve Gemara'ya yapılan yorum ve ilâvelerin genel adı olmuştur. Bu bakımdan dinler

tarihçilerinden bazılarına göre Talmud'u, sırf Tevrat yorumu olarak değerlendirmek doğru değildir (Ş. Tan. Yahudileri Tanıyalım, İstanbul, 1968).

Yahudiler Tevrat kadar Talmud'a da hürmet ederler. Talmud'un ilkeleri değiştirilemez ve tartışılmaz. Ancak bazı uygulamalarda bölgesel farklar gözetilse de, Talmud'un ihtiva ettiği esas hükümler bütün Yahudileri şâmindir. Yahudi cemaati kuvvetini, millî ve dînî bayramlara saygı kadar, Talmud'a da aşırı bir şekilde bağlılığından almaktadır.

Tevrat ve Talmud

Yahudiler, Yahudiliğin iki emir kaynağını birbirinden ayırmıştır:

1- Yazılı emirler, 2- Sözlü emirler.

Yahudilerin mukaddes saydıkları kitapları, Torah [yani Tevrat] ve Talmud olmak üzere ikiye ayrılır: Birincisi, yazılı emirleri, ikincisi ise, sözlü emirleri ihtiva ediyor derler.

Torah kitabına Hristiyanlar Ahd-i atik ismini verirler. Yahudiler, Torahı üç kısma ayırmışlardır:

1- Torah, yani Tevrat,

2- Neviim, yani Peygamberler,

3- Ketubim, yani Kitaplar.

Torah ismini, bu üç kısmın, ibranice baş harflerini birleştirerek meydana getirmişler. Neviim iki kısımdır. İlk peygamberler dört kitap, son peygamberler onbeş kitaptır. Ketubim, yani kitaplar ise, Yahudilere göre onbir, Hristiyanlara göre onbeş kitaptır.

Yahudiler, Tevrat ismini verdikleri beş kitabın Allahü teâlâ tarafından, Musa (as)'a indirildiğine inanmaktadırlar. Bu beş kitap, Tekvin, Huruc, Levililer, Sayılar, Tesniyedir.

Tesniye'de, Musa (as) ölümü, ihtiyarlığı, yaşı ve defnedildiği ve Yahudilerin ona matem (yas) tuttıkları yazılıdır (Tesniye bab 34). Bu ahval, Musa (as) vefat ettikten sonra, Musa (as) vahiy olundu dedikleri kitapta nasıl bildirilmiştir? Bu misal, Tevrat'ın Musa (as) tarafından bildirilen ve Allahü Teâlâ tarafından vahiy edilmiş olan, hakiki Tevrat olmadığının açık delillerindendir.

Bir Yahudi din adamı olan, H.Hirsch Graetzin, "History of the Jews" kitabındaki beyanına göre, Yahudiler, kendi cemaatlerinin Tevrat'ın emirlerine tam ittiba edebilmelerini temin için (Yetmişler Meclisi)ni kurdular. Bu meclisin reisine, "Baş Kahin" dediler. Yahudi gençlerine, mekteplerde dinlerini öğreten, Tevrat'ı açıklayan Yahudi din adamlarına

“Yazıcılar” denilir. Bunların, Tevrat’a yaptıkları açıklamaların, ilavelerin bir kısmı, sonradan yazılan Tevratlara karıştırılmıştır. İncillerde geçen yazıcılar işte bunlardır. Bunların bir diğer vazifesi de, Yahudilerin Tevrat’a ittiba etmelerini sağlamaktır.

Yahudilerin ekserisinin inanmadıkları bir Tevrat daha vardır ki, buna Şomranim Tevratı=Tora Ha-Şomranim derler. Bu Tevrat’a inananlar, yazıcıların Tevrat’a açıklamalar ve ilaveler yapmalarına, hatta harflerini dahi değiştirmelerine karşı çıkmışlardır. Yahudilerin ellerindeki Tevrat ile Şomranim Tevratı arasında altı bin kadar ihtilaf bulunduğu bildirilmektedir.

Bugün Tevrat dedikleri kitabın, Allahü Teâlâ tarafından Musa (as)’a gönderilen hakiki Tevrat olmadığı şüphesizdir. En eski yazılan Tevrat nüshası ile, Musa (as) arasında iki bin sene vardır. Musa (as), Tevrat’ın “Tabut-i sekine”ye, yani “Mukaddes Sandığı”na konularak muhafaza edilmesini ümmetinin âlimlerinden istemişti. Süleyman (as) Mescid-i Aksa’yı bina edince, Ahid sandığını buraya koymuş ve sandığı açtırmıştır. Sandık açılınca, içerisinden yalnız Evamir-i Aşere, yani on emrin yazılı olduğu iki levha çıkmıştır.

Mişna ve Gemara

Talmud, iki kısımdan meydana gelmiştir. Bunlar Mişna ve Gemara’dır.

Mişna: İbranice tekrar demektir. Sözlü emirlerin, kanun haline getirilmiş ilk halidir. Yahudi itikadına göre, Allahü Teâlâ, Musa (as), Tur dağında Tevrat kitabını (Yazılı emirleri) verdiği gibi, bazı ilimleri, yani (Sözlü emirler)i de söyledi. Musa (as), bu ilimleri Harun, Yuşa ve Eliazara bildirdi. Bunlar da, kendilerinden sonra gelen Peygamberlere bildirdiler. Eliazar, Şuayb (as) oğludur.

Bu bilgiler, nesilden nesile, yani hahamlardan hahamlara rivayet edildi. Miladdan önce 538 ve miladdan sonra 70 senelerinde çeşitli Mişnalar yazıldı. Bunlara Yahudilerin âdetleri, kanun müesseseleri, hahamların bir mevzudaki tartışmaları ve şahsi görüşleri de karıştırıldı. Böylece Mişnalar, hahamların kendi görüş ve münakaşalarını ifade eden kitaplar haline geldi.

Yahudi hahamlarından Akiba, bunları topladı ve kısımlara ayırdı. Talebesi, haham Meir, bunlara ilaveler yaparak basitleştirdi. Daha sonraki hahamlar bu rivayetlerin, telifi ve bir araya toplanması için çeşitli usuller ve şartlar koydular. Böylece pek çok rivayetler ve kitaplar zuhur etti. Nihayet bunlar, Yehuda’ya (Judah Hanesiye) ulaştı. Yehuda, bu karışıklıklara son vermek için, miladın ikinci asrında, bu kitapların en sağlam kabul edilenini yazdı. Yehuda, mevcut nüshalardan, bilhassa Meir’in yazdığı nüshadan istifade

ederek, kırk yılda bir kitap vücuda getirdi. Bu kitap, diğerlerini içinde toplayan, en son ve meşhur Mişna oldu.

Yehuda'dan sonra gelen hahamlar, Mişna'ya ilave ve şerhler yapmışlardır. Yehuda'nın, yazdığı Mişna'ya almadığı ve diğer hahamların yazdığı Mişna'lardaki malumatlar sonradan toplandı. Bunlara İlaveler (Tosefta) denildi.

Gemara: Yahudilerin Filistin ve Babil'de iki mühim dini mektepleri vardı. Bu mekteplerde, Amoraim (izahcılar) denilen hahamlar, Mişnanın manasını açıklamaya, tezatları düzeltmeye, örf ve âdetlere dayanarak verilen hükümlere kaynak aramaya, olmuş veya olmamış, yani teorik meseleler üzerinde hükümler vermeye çalıştılar. Babil'deki hahamların yaptıkları şerhlere "Babil Gemarası" denildi. Bu Gemara, Mişna ile beraber yazıldı. Meydana gelen kitaba "Babil Talmud"'u denildi. Kudüs'teki hahamların yaptıkları şerhlere de, "Kudüs Gemarası" denildi. Bu Gemara da Mişna ile beraber yazıldı. Meydana gelen bu kitaba "Kudüs Talmud"'u denildi.

Kudüs Gemarası, bir rivayete göre miladi üçüncü asırda tamamlandı. Babil Gemarası, miladın dördüncü asrında başladı ve altıncı asrında tamamlandı.

TDV İslam Ansiklopedisinde Mişna ve Gemara ile ilgili şunlar yazılmaktadır:

"Tekrar edilmiş, ezberlenmiş, öğrenilmiş" mânasındaki Mişna, "tannaim" (tekrar edenler) diye isimlendirilen ve Kudüs'te yaşayan ilk nesil rabbilere (m.s. I-II. yüzyıllar) dayandırılan hukukî öğretiyi ifade eder. Tevrat'-taki hukukî / şer'î hükümleri (hakahak) belli bir düzen çerçevesinde anlaşılır ve sistematik biçimde ele alan Mişna aynı zamanda Yahudi hukukuna yönelik ilk kanunlaştırma faaliyetine karşılık gelir. Altı ana bölüm ve altmış üç alt bölümden oluşur. Altı ana bölüm Zeraim (dua, yeme içme ve ziraatla ilgili hükümler), Moed (bayramlar), Naşim (evlilik ve aile hayatıyla ilgili hükümler), Nezikin (sivil ve cezaî hükümler), Kodaşim (mâbed ve kurban ibadetiyle ilgili hükümler) ve Tohorot'tur (ritüel temizlikle ilgili hükümler). "İlâve" mânasındaki Tosefta ise yine tannaime dayanmakla birlikte Mişna'ya girmemiş farklı yorumları içeren, Mişna'ya ilâve mahiyetindeki öğretiyi ifade eder. Mişna ile aynı iç düzene sahip olan Tosefta'da diğerinden farklı şekilde rabbilerin isimlerine, hukukî hükümlere ve menkıbevî bilgilere yer verilir. Her iki metnin dili de İbrânîce'dir. Daha büyük otorite sayılan Mişna'nın III. yüzyılın başlarında Rabbi Yehuda ha-Nasi, Tosefta'nın ise bundan bir veya iki asır sonra Rabbi Hiyya bar Abba ve talebesi Rabbi Oşaya tarafından derlendiği kabul edilir. Mişna'nın tek ciltlik, daha hacimli olan Tosefta'nın ise altı ciltlik İngilizce baskıları mevcuttur.

Mişna dışında kalan hukukî görüşleri (baraytot) ve “amoraim” (konuşanlar) denilen ikinci nesil rabbiler (III-VI. yüzyıllar) tarafından Mişna ve baraytot hükümlerine yapılan yorumları içeren öğretiyeye ise Gemara (tamamlama) adı verilir. Mişna ve Gemara’nın birleşiminden oluşan geniş hacimli literatür ise Talmud diye isimlendirilir. Gemara ve Talmud tabirleri genellikle birbirinin yerine geçecek biçimde kullanılır. İbrânîce ve yerel Ârâmîce karışımı olan Talmud, ilgili Mişna hükmünün ardından bu hüküm üzerine amoraim tarafından ortaya konan tartışma ve açıklamaları (Gemara) içerir. Mişna’dan farklı olarak Gemara sistematik bir yapıya sahip değildir, yani farklı ve zıt görüşlere aynı anda yer verir ve tartışmaları her zaman neticelendirmez. Ayrıca hem hukukî-pratik hem de felsefî-teolojik ve tarihî-menkıbevî konuları ele alır. Esasen Talmud’da Mişna hükümlerinden hareketle, fakat bu hükümleri aşacak şekilde, söyleniş biçimi, VII. yüzyıla kadar sabit olmayan bir metin özelliğine sahip bulunduğu, “tsaboraim” diye isimlendirilen sonraki rabbilerin redaksiyonuyla son şeklini aldığı kabul edilmektedir.

Romalı Titus ordularının (M.S 70) Beyt Na Miktaş (Mâbed, Mukaddes Ev)’i tahrip etmeleri ve Yahudilerin, dünyanın değişik birçok bölgelerine dağılmalarından sonra şifahî geleneğin kaybolarak unutulmasını önlemek için Mişna’nın derlemesi gerekiyordu. İşte bu önemli işi haham Rav Akiba üstlendi. Daha sonra onun öğrencisi Meir, Mişna’yı daha sabit ve anlaşılır hale getirerek sadeleştirdi. Yeni bir haham olan Yehuda Ha-Naşi ise, Mişna’ya kesin ve son şeklini verdi. (M.S 200). Ancak bu işlem, daha sonraki nesillerin Mişna’ya ilâveler ve açıklamalar yapmadığı anlamına gelmez. Mişna’nın matbu ilk nüshası Venedik (1492)’de yayımlandı. (Zaferullah İslam Han, Yahudilikte Talmud’un Mevkii, çev. M. Aydın, İstanbul, 1981, s. 43)”

Babil ve Kudüs Talmudu

Bâbil Talmudu, Bâbilli Yahudi âlimlerinin sahip olduğu serbest ortam sayesinde daha yüksek entelektüel düzey, akademik tartışma ve müzakere (soru, itiraz, cevap ve delillendirme) üslûbuyla görünürde birbirine uzak konu ve kavramlar arasında karşılaştırma yöntemiyle hazırlanmış, düzen ve açıklık üzerine kurulu Mişna’nın aksine konular dağınık ve soyut biçimde ele alınmıştır. Farklı dönemlere ait kaynakları ihtiva eden Bâbil Talmudu hukukî, etik, mistik ve teolojik rivayetlere, birbirine karşıt görüşlere, Kudüs Talmudu’ndan farklı şekilde cin ve melek inancına, büyü ve astrolojiyle ilgili konulara, menkıbevî bilgilere de yer verir. Bu özelliğinden dolayı Kudüs Talmudu’ndan daha büyük otoriteye sahiptir ve en çok itibar gören Rabbânî metindir. Bâbil Talmudu, Yahudi hukuku ve Yahudi dinî hayatı için temel kaynak olarak görülmüş, Ortaçağ boyunca en önemli

yahudi ilim ve eğitim kaynağı niteliğiyle yüksek Yahudi din akademileri olan yeşivalarda temel eser şeklinde okutulmuştur.

Yahudi toplumu, şifahî geleneklerinin kaybolmaması yolunda çok gayret sarfetmiştir. Nitekim M. 351 yılında Ursicinus'un ağır baskılarına rağmen Yahudiler M.S.400 500 yılları arasında Kudüs Talmud'un derlenmesi için büyük caba harcamışlardır. Ancak bu Talmud, Kudüslü din bilginlerinden çok, çevre illerin din bilginlerince derlenmiştir. Kudüs Talmudu'nun matbu ilk nüshası Venedik (1523)'de yapılmıştır, takriben 750.000 kelimeyi ihtiva etmektedir.

Bâbil Talmudu'nun derlenerek yazılmaya başlanması 500-600 yıllarına rastlar. Bu Talmud'un esasını, Yehuda Ha-Naşi'nin hazırladığı Mişna ile, Rav Abba Areka'nın yaptığı şerhler oluşturmuştur. Bâbil Talmudu'nun bazı metinleri 1484'de basıldıysa da, tam metin Venedik (1523)'de yayımlanmıştır ve takriben 2.500.000 kelimeden mürekkeptir. Kudüs Talmudu'nun yüzde15'ini, Bâbil Talmudu'nun da yüzde 30'unu hikaye ve kıssalar teşkil eder. Haga adı verilen bu hikâyeler Yahudi okullarında ders gibi okutulur. Denebilir ki, Yahudi edebiyatının MÖ 3. yüzyıl ile MS 5. yüzyılları arasındaki döneminde Talmud'un büyük rolü olmuştur.

Daha sonra, Kudüs ve Babil şerhleri tefrik edilmeksizin Mişna ve bir Gamaraya (Talmud) tabir edildi. Babil Talmud'u, Kudüs Talmud'unun üç misli daha uzundur. Yahudiler, Babil Talmud'unu Kudüs Talmud'undan daha üstün tutarlar. Mişnanın bir-iki cümlesi, bazen Talmud'da on sayfa anlatılır.

Talmud'un anlaşılması, Mişna'dan daha zordur. Her Yahudi, din eğitiminin üçte birini Tevrat, üçte birini Mişna, üçte birini de, Talmud'a ayırmak mecburiyetindedir.

Yahudi din adamları, Kudüs ve Babil Talmudları arasında büyük farklar, tezatlar olduğunu itiraf etmekten sakınırlar.

İslam'ın Talmud'a Bakışı

Müslüman âlimler arasında, Kur'ân-ı Kerîm'- de bahsi geçen Tevrat'la ilgili tahrifin onun tefsiri olan Mişna'yla ilgili olduğunu, Hz. Mûsâ'nın yazdığı Mişna'nın Yahudi âlimleri tarafından kendi sözlerini kattıkları Talmud yoluyla bozulduğunu ileri sürenler olmuştur

Kur'an-ı Kerim, Yahudileri ehl-i kitap olarak kabul etmekte ve onlara Hz. Musa'ya indirilen Tevrat'ın miras bırakıldığını belirtmektedir. Yine Kur'an, Hz. Davud'a da Zebur'un verildiğini haber vermekte ve fakat Eski Ahid'in diğer kitaplarından bahsetmemektedir.

Dolayısıyla Kur'an, Eski Ahid içerisinde bulunan Tevrat ve Zebur'un ancak Allah tarafından gönderildiği şeklini kabul etmektedir. Yani İslâm, Eski Ahiddeki bilgilerden Kur'an ve hadislerle ters düşmeyenleri kabul eder; buna mukabil bu iki kaynağa aykırı düşen haberlerin tahrif edildiğini bildirir ve bu bilgileri reddeder.

Kur'an-Kerim, bozulmamış Tevrat'ta ümmi resulün geleceğinin yazılı olduğunu bildirir. Ancak Yahudilerin Allah'ın kelamı olan Tevrat'ın aslını değiştirerek bu tür bilgileri tahrif ettiklerine dikkat çeker (Bakara, 2/146), (Araf, 7/157).

Kur'an âyetlerinde Yahudilerin Tevrat'ı tahrif ettikleri, kelimeleri başka kelimelerle değiştirdikleri, bazı bölümleri gizledikleri, okurken ağızlarını eğip bükerek değişiklik yaptıkları, kitabın bir kısmını da unuttukları ifade edilmektedir. Mesela Kur'an'da şöyle buyrulur:

“Yahudiler verdikleri sözü yerine getirmedikleri için kendilerini lanetledik ve kalplerini katılaştırdık. Onlar, kelimelerin yerlerini değiştiriyorlar (tahrif yapıyorlar). Kendilerine öğretilen ahkâmın (Tevrat'ın) önemli bir bölümünü unuttular.” (Maide, 5/13)

“Ey Peygamber! Kalpleri iman etmediği halde ağızlarıyla inandık diyenlerden ve Yahudilerden küfür içinde koşanların hali seni üzmesin. Onlar, durmadan yalana uyar ve sana tabi olmayan kimselere kulak verirler. Kitaplarındaki kelimelerin yerlerini değiştirirler.” (Maide, 5/41)

Talmud'a Eleştiriler

Talmud çalışmaları kapsamında ayrıca müstensih (kopyalama) hataları ile diğer yanlışları gidermek için başta Raşi olmak üzere çeşitli âlimler tarafından metin düzeltmeleri gerçekleştirilmiştir. XIX. yüzyıldan itibaren reformist ve muhafazakâr Yahudi âlimlerinin öncülüğünde Talmud'a yönelik bilimsel metin tenkidi çalışmaları başlatılmış, Talmud'un vahiy kaynaklı değil tarih içinde insan eliyle meydana getirilmiş bir metin olduğu yahut ciddi redaksiyon geçirdiği ve çoğu bölümlerin ne zaman, kimler tarafından yazıldığının kesin biçimde bilenemeyeceği şeklinde görüşler ileri sürülmüştür. Bu görüşler, Talmud'u vahiy mahsulü diye gören Ortodoks yahudi çevrelerinde reddedilmekle birlikte bazı Ortodoks Talmud âlimleri (Saul Lieberman, David Weiss Halivni vb.) tarafından Talmud'un dinî açıdan önemini zedelemeyecek şekilde tarihî metin tenkidinden istifade yoluna gidilmiştir.

İslâm döneminde (VIII-IX. yüzyıllar) bugünkü Irak'ta Talmud Yahudiliği'ne karşı bir mezhep biçiminde ortaya çıkan, ancak kökeni çok daha önceye giden Karâîler, Tevrat'ın basit

yorumunu kabul ederken Tevrat'ın lafzî mânasını aşan yorum tekniğini ve bu tekniğe dayanarak oluşturulan Talmud'un vahiy ve otorite olma özelliğini kabul etmemiş, bu anlamda sadece yazılı Tevrat'ı esas alıp Rabbânî Yahudilik'ten ayrılmıştır.

Öte yandan Talmud, Yahudilik içinde de kutsallık ve otorite olma bakımından tenkide tâbi tutulmuştur. Geçmişte Sadûkiler'in ve daha sonra Karâîler'in ortaya koyduğu karşıt tutumun yanında modern dönemde geleneksel Yahudilik karşıtı Aydınlanmacı seküler yahudiler ve Yahudiliğin özüne, yani Tevrat'a ve etik monoteizme dönüşü öngören reformist yahudiler ilkel dünya görüşünü yansıttığı, mantığa aykırı, hurafe bilgiler içerdiği, pratiğe / hukuka aşırı vurgu yaptığı vb. gerekçelerle Talmud'un vahiy ürünü ve otorite olma vasfını reddetmiştir.

19. yüzyılda İbrani lisanı üzerindeki incelemeler artınca, Tevrat'taki beş kitabın Musa aleyhisselama ait olmadığı ve ahd-i atikteki kitapların muhtelif zamanlarda bir araya getirildiği ispat edildi. Bu hususta, Avrupalı pek çok tarihçi, papaz ve piskoposlar eserler neşretmişlerdir.

ABD'nin Kaliforniya Üniversitesi profesörlerinden Elliot Friedmanın, 1987 senesinde neşrettiği, "Tevrat'ı Kim Yazdı" isimli kitap, Yahudi ve Hristiyan dünyasını karıştırdı. Profesör Friedman, Tevrat'ı teşkil eden beş kitabın, beş ayrı ilahiyatçı tarafından yazıldığını ve Musa (as)'a indirilen Tevrat kitabının asıl nüshası ile hiçbir surette kıyaslanamayacağını açıkladı.

Hristiyanların inandığı, Kitab-ı Mukaddesin ahd-i atik ve ahd-i cedid kısımlarının birbirleriyle tenakuz içerisinde bulunduğunu belirten profesör Friedman, kitabında bunun misallerini zikretmiştir. Ayrıca, Tevrat'ın içerisindeki kitapların da birbirleri ile, hatta kendi babları arasında tenakuzlarla dolu olduğuna dikkati çeken profesör Friedman, böyle bir esere (İlahi kitap) vasfının verilemeyeceğini bildirmiştir. Tevrat'ı meydana getiren beş kitaptaki, ifade tarzları da, birbirinden tamamen farklıdır.

Prof. Elliot Friedmana göre bugünkü Tevrat, Musa (as)'dan birkaç asır sonra yaşayan beş haham tarafından kaleme alınmış ve Azra adındaki haham bunları tek tek toplayarak, Ahd-i Atikin asıl nüshası olduğu iddiası ile çoğalttırmıştır. Tarih profesörü Friedman, kaleme aldığı eserinde, daha sonra şu ifadelere yer vermiştir:

"Günümüzde, Tevrat'ın üç nüshası mevcut: Yahudiler ve protestanların kabul ettikleri ibrance nüsha, katolik ve ortodokslar tarafından kabul edilen yunanca nüsha ve samirilerce kabul edilen samiri dilinde yazılmış nüsha. Bunlar Tevrat'ın en eski ve en itimatlı nüshaları olarak bilinmelerine rağmen, gerek aynı nüshanın içinde ve gerekse

nüshalar arasında birçok yerlerinde tezatlar vardır. Hiçbir ilahi dinde bulunmayan, insanlara zulüm telkinleri, Peygamberlerden bazılarına karşı çok çirkin ve makamlarına yakışmayacak isnatlar vardır. Hakiki Tevrat'ta ise, tezatlar bulunacağından söz edilemez.”

Fransız papazlarından, Richard Simon da, “Historia Critique du Vieux Testament” adlı kitabında, Tevrat'ın Musa (as)'a vahiy edilen Tevrat olmadığını, sonradan farklı zamanlarda yazılarak bir araya getirildiğini belirtmiştir. Papazın bu kitabı toplattırılmış, kendisi de kiliseden kovulmuştur.

Dr. Jean Astruc de, “Conjectures il parait que Moise sest Servi pour composer le livre dela Genese” adlı eserinde, Tevrat'ın beş kısmının çeşitli yerlerden derlenmiş birer kitap olduğunu yazmıştır. Jean, bir kısmındaki isimlerin değiştirilerek, iki-üç yerde tekrar edildiğine de dikkatleri çekmiştir. Tekvinin birinci babının onbirinci âyeti ve devamında, nebatların insandan önce yaratıldığı, yazılıdır. İkinci babının beş, altı, yedi, sekiz ve dokuzuncu âyetlerinde ise, insanın yaratıldığı ve o zaman yer yüzünde hiçbir nebatın bulunmadığı, nebatatın insandan sonra yaratıldığı yazılıdır. Bu ve bunun gibi pek çok tenakuzlara, büyük hatalara dikkati çeken Jean Astruc dinsiz ilan edilmiştir.

Gottfried Eichhorn, Tekvinden başka, sonra gelen beş kitabın da, tarihleri itibarı ile ve lisan olarak birbirinden farklı olduğunu 1775 senesinde neşrettiği kitabında yazmıştır. Fakat Eichhorn ve kitapları aforoz edilmiştir.

Alman şairi ve filozof Herden (1744-1803) “Von Geiste den hebraischen Poesie” eserinde, Ahd-i atikin, (Mezmurlar) kitabının içindeki şiirlerin birçok ibrani şairlerine ait olduğunu, başka başka zamanlarda yazıldığını ve sonradan bir araya cem edildiğini yazmaktadır. Ayrıca (Neşideler Neşidesi)nin de, beşeri ve müstehcen bir aşk kasidesi olduğunu, bu şiirlerin Süleyman (as) gibi bir Peygambere atf olunamayacağını da beyan etmektedir. Merak edenlerin, (Neşideler Neşidesi) kitabına göz gezdirmeleri kâfidir.

Moody İncil Enstitüsünden Dr. Graham Scroggie, “İncil Allah kalamı mıdır?” isimli kitapta (Ahd-i Atik) ve (Ahd-i Cedid)in Allah kalamı olmadığını itiraf etmektedir.

Dr. Stroggie ise, “Tekvin kitabı, şecerelerle doludur. Kim kimden doğdu, nasıl doğdu? Hep bunlardan bahsediliyor. Bunlardan bana ne? Bunların ibadet ve Allahü Teâlâ'yı sevmek ile ne alakası var? Nasıl iyi bir insan olunabilir? Kıyamet günü nedir? Kime ve nasıl hesap vereceğiz? Salih bir insan olmak için neler yapmak lazımdır? Bunlardan pek az bahsolunuyor. Ekseriya, muhtelif efsaneler var. Daha gündüz anlatılmadan, geceye geçiliyor” demektedir. Böyle bir kitap nasıl Allah kalamı olabilir?

Bugün, Yahudilerin Torah, Hristiyanların ise, Ahd-i Atik dedikleri kitapları okuyan bir kimse, Allahü teâlâ tarafından indirilmiş bir kitap değil, fuhuş, müstehcenlik ve ahlaksızlığı öğreten bir seks kitabı okuduğunu zan eder. Bu kitapların, Allah kelamı olmadığını anlayan batılı birçok papaz ve fen adamları, pek çok kitaplar neşrederek, hakikati herkese duyurmaya çalışmışlardır.

Talmud’a göre kadın, dini mekteplere alınamaz. Çünkü hafif akıllıdır ve ona din eğitimi şart değildir. (Kim kızına Tevrat öğretirse, ona kötü bir şey öğretmiş olur) cümlesi haham Eliazerindir. (Mişna, Naşim (kadınlar), Sotak kısmı 216). Yahudi haham Musa bin Meymun, bundan maksadın Tevrat değil, Talmud olduğunu zikir etmiştir.

Talmud sihir ve kehanetlerle doludur. Talmud, müneccimliğin insan hayatına hüküm eden bir ilim olduğunu bildirmektedir. Talmud, “Güneş tutulması, milletler için kötü bir alamettir” demektedir. “Ay tutulmasının ise, Yahudiler için kötü bir alamet olduğu” yazılıdır. Birçok şeyleri ifritlere (şeytan) bağlamışlardır. Haham Rav Hunr (Herbirimizin sağında onbin, solunda onbin ifrit [şeytan] bulunur) demektedir. Haham Rabba ise, “Havradaki vaaz sırasında zuhur eden izdiham, ifritler sebebi ile dir. Elbiselerin eskimesi, ifritlerin sürtünmelerindendir. Ayakların kırılması, yine ifritler sebebi ile dir” demektedir. Talmud’da, şeytanların, öküzlerin boynuzlarında raks ettikleri, şeytanın Tevrat okuyanlara zarar veremeyeceği, Cehennem ateşinin, Beni İsrailin günahkârlarını yakmayacağı yazılıdır.

Yine Talmud’da, Beni İsrailin günahkârlarının oniki ay Cehennemde yanacağı, Kıyameti inkâr edenlerin ve diğer milletlerden olan günahkârların elim bir azap içinde ebedi olarak kalacakları, orada vücutlarının kurtlarının ölmeyeceği ve ateşlerinin sönmeyeceği yazılıdır.

Yine bazı hahamlar Talmud’da, ruh cesetten ayrıldıktan sonra, hesap olmadığını, günahlardan cesedin mesul olduğunu, ruhun cesedden mesul olmasının mümkün olmadığını yazmışlardır. Başka bir haham da, yine Talmud’da buna itiraz etmiştir.

Talmud’da, “Hahamlardan bazıları, insan ve karpuz yaratmaya kadirdir” diye yazılıdır. Bir hahamın, bir kadını dişi merkep haline getirdiği, üzerine bindiği, onunla çarşıya gittiği, sonra da başka bir hahamın, onu eski haline çevirdiği, Talmud’un rivayetlerindendir. Talmud’da, hahamların harikulade işleri, yılanlar, kurbağalar, kuşlar ve balıklara ait pek çok efsane ve kıssaları yazılıdır. Yine Talmud’un beyanına göre, ormanda bir yırtıcı hayvan olup, Rum kayseri bunu görmek istemiş, bu hayvan Roma’ya 400 mil yaklaşınca kükremiş ve Roma şehrinin duvarları yıkılmıştır. Yine Talmud’un beyanına göre, ormanda bir yaşında bir öküz, Tur dağı kadar imiş. Çok büyük olduğu için, bunları kurtarmak Nuh aleyhisselama çok zor gelmiş ve bunlardan sadece birini boynuzlarından gemiye bağlamış. O zamanın

Bashan (Bolan) beldesinin Maliki olan (Avc), vücudu çok büyük olduğu için, gemiye binememiş, o da öküzün sırtına binmiş. Bu melik Avc, dünya kadınlarından biri ile evlenen bir melekten doğan Amalikalılardan imiş. Ayağı 40 mil uzunluğunda imiş. Akıl ve mantığın asla kabul edemeyeceği daha nice safsatalar...

Yine Talmud'un bildirdiğine göre, Titus mabede girmiş, kılıcını çekerek mabedin perdesini parçalamış ve perdeden kan akmış, onu cezalandırmak için, bir sivrisinek gönderilmiş ve beynine girmiş. Titusun beyinde sinek güvercin gibi oluncaya kadar büyümüş. Titus ölünce kafası açılmış, sivrisineğin bakırdan bir ağzı ve demirden ayakları olduğu görülmüş imiş.

Hahamların öğrettiği şeylere itiraz edenlerin cezalandırılacağı, bir Yahudi, bir yabancı yanında bir Yahudi'nin aleyhine şahitlik yaparsa, lanetleneyeceği, bir Yahudi'nin yabancıya karşı yaptığı yeminin hükmü olmadığı, yine Talmud'un beyanlarındandır.

Talmud'un Hoşem hamışpat, Yoreh deah, Sultan Arah kısımlarında;

"Yahudi olmayan kimselerin kanını akıtmak Allah'a kurban takdim etmektir",

"Yahudilik maksat ve gayesi için işlenen bütün günahlar, gizli olmak şartı ile mubahtır",

"Yalnız Yahudi olanlara insan gözü ile bakılır. Yahudi olmayanlar birer hayvandır",

"Allah dünyanın bütün servetini sadece Yahudilere tahsis etmiştir",

"Hırsızlık etmeyiniz emri sadece Yahudiler içindir. Diğer milletlerin canları ve malları helaldir",

"Yahudi olmayanların ırzı, namusu helaldir. Zina etmeyeceksin emri Yahudiler içindir",

"Yahudi olmayanın, malını çalan ve işini elinden alan bir Yahudi, iyi bir iş yapmıştır",

"Emirlerimizi, Yahudi olmayan birine haber vermek, bütün Yahudileri katledilmeleri için ihbar etmekle aynıdır. Yahudi olmayanlar, kendileri için öğrettiğimiz şeylerden malumat sahibi olunca bizi sürgün ederler",

"Ziraatten daha aşağı bir iş yoktur" gibi cümleler vardır.

Talmud'da, Yahudilerin bekledikleri Mesih için şunlar söylenmektedir: "Mesih, Yahudi olmayanları, savaş arabalarının tekerlekleri altında ezecektir. Büyük savaş olacak ve insanların üçte ikisi ölecektir. Yahudiler galip olacak, mağlup olanların silahlarını yedi sene yakacak olarak kullanacaklardır. Diğer milletler Yahudilere itaat edeceklerdir. Mesih Hristiyanları kabul etmeyecek ve onları tamamen imha edecektir. Bütün milletlerin hazineleri Yahudilerin ellerine geçecek, Yahudiler çok zenginleşecekler. Hristiyanlar yok

edilince, diğ er milletlerin gözleri açılacak, onlar da Yahudi olacaklardır. Böylece Yahudiler dünyaya hakim olacak, dünyanın hiçbir yerinde Yahudi olmayan kimse kalmayacaktır” demektedir.

Hristiyanlık Talmud’a Düşmandır

Talmud’un Rabbânî veya geleneksel Yahudilik’te sahip olduğu kutsallık ve önemden dolayı Hristiyanlar Yahudiliğ n  z n  Tevrat’tan çok Talmud’un oluşturduğunu, Yahudilerin Talmud’a Kit b-ı Mukaddes gibi kutsallık atfettiğ ni ve bunun onların Hristiyanlığa geçişlerini engellediğ ni düşünmüş, bu sebeple Talmud ve ilgili literatür, Hristiyan polemiklerinin baş hedefi durumuna gelmiştir. XIII. yüzyıldan itibaren Hristiyanlara ve Yahudi olmayanlara yönelik karşıt ifadelerle  s  ve Meryem’i aşağıladığı, Kit b-ı Mukaddes’e ters ve gayri ahl k  ifadeler i erdiğ  gerekçesiyle Avrupa’da çeşitli dönemlerde Talmud’un okunması yasaklanmış, toplatılmış ve yakılmıştır. İlk defa, Hristiyanlığa geçen Parisli bir Yahudi’nin Papa XII. Gregory’ye Talmud’da Hristiyanlığa ve Yahudi olmayanlara yönelik olumsuz ifadelerin yer aldığına dair suçlamada bulunmasının ardından papa Yahudi’lere ait kitapları toplattırıp içinde söz konusu ifadelerin ge tiğ  nüshaların yakılmasını emretmiştir. Talmud’un ve diğ er Yahudi kitaplarının ilk yakılma hadisesi bu şekilde Paris’te 1242’de cereyan etmiş, sonraki tarihlerde de Fransa’nın farklı bölgelerinde tekrarlanmışır. İspanya’da ve Portekiz’de Yahudilerden Talmud’da yer alan Hristiyanlığa yönelik problemlili ifadeleri silmeleri istenmiş, Talmud’a el koyma ve yakma cezaları yürürlüğü konmuştur. Bu cezalar her zaman uygulanmasa da Talmud’un Yahudiler tarafından çoğaltılmasını ve üzerinde çalışılmasını güçleştirmiş, bu yüzden birçok Talmud nüshası sansürlü basılmışır.

Hristiyanlar, Talmud’a düşman olup, ona şiddetle hücum etmektedirler. Yahudilere Talmudla ilgili yaptıkları zulümlerden kısaca bahsedelim:

Fransa, Polonya ve İngiltere gibi, Hristiyan beldelerde, Talmudlar toplattırılmış ve yakılmışır. Yahudilerin evlerinde bile Talmud bulundurmaları yasak edilmiştir. Talmud hükümlerini açıklayan en mühim kişiler, Yahudi dönmeleri Nicolas Donin ile Pablo Christianidir. Pablo Christiani, miladi on üçüncü asırda, Fransa ve İspanya’da yaşamıştır. 1263 senesinde İspanya’nın Barcelona şehrinde yapılan münazarada hahamlar, Talmud’un katı prensiplerine ve yazılarına karşı varid olan suallere cevap veremediler, bunları müdafaadan aciz kaldılar.

“El-Kenz-ül-Mersüd fi Kavaid-it-Talmud” kitabının beyanına göre, Talmud’da, İsa (as)’ın Cehennem’in derinliklerinde, zift ve ateş arasında olduğu, Hazret-i Meryem’in asker Pandira ile zina ettiği, kiliselerin necaset dolu (pislik) olduğu, papazların kelblere (köpeklerle) benzediği, Hristiyanların öldürülmesi lazım olduğu gibi hususlar yazılıdır.

927 (MS 1520) de Papanın izni ile Babil Talmud’u, üç sene sonra da Kudüs Talmud’u basılmış, bundan otuz yıl sonra Yahudiler için felaketler zuhur etmiştir. 9 Eylül 1553 de Roma’da ele geçirilen bütün Talmud nüshaları yakılmıştır. Bu hal, diğer İtalya şehirlerinde de tatbik edilmiştir. 1554 senesinde Talmud ve diğer İbranice kitaplara sansür konulmuştur. 1565 de Papa, Talmud kelimesinin kullanılmasını dahi, yasak etmiştir.

1578-1581 seneleri arasında Talmud, Basel şehrinde yeniden basılmıştır. Bu baskıda, bazı risaleler çıkarılmış, Hristiyanlığı kötüleyen birçok cümleler kaldırılmış, birçok kelimeler de değiştirilmiştir. Bu tarihten sonra, Papalar yine Talmudları toplatmışlardır.

Talmud ve Siyonizm

Muharref Tevrat’ın telkin ettiği Siyonist akideyi ve ürettiği Yahudi karakteri bilip tanımadan günümüzde yaşanan dünya olaylarını ve Filistin meselesini anlamamız mümkün değildir. Tevrat; Yahudilere; “Siz üstün ırksınız” telkininde bulunuyor: “Siz Allah’ın, Rabbin oğullarısınız. Çünkü sen, Allah’ın, Rabbe mukaddes bir kavmin ve Rab üzerinde olan bütün kavimlerden üstün olarak, kendine has bir kavim olmak üzere, seni seçti.” (Tevrat, Tesniye Bölümü, 14/2) Bu üstün ırk inancını Tevrat’a sonradan hahamlar eklemişlerdir. Ayrıca Tevrat; Yahudilere, Yahudi olmayan diğer kavimleri acımadan bitirmeyi de emretmektedir: “Ve Allah’ın Rabb’in sana teslim edeceği bütün kavimleri bitireceksin, gözün onlara acımayacak.” (Tevrat, Tesniye Bölümü, 7/16)

Siyonist akidenin dayandığı üç temel kaynak vardır Bunlar; 1. Yahudi geleneklerinin ve ideolojisinin temel kitabı olan Kabbala, 2. Muharref Tevrat, 3. Tevrat’ın tefsiri Talmud’dur. Bu üç kaynağa göre de; Yahudiler Allah’ın seçtiği ve üstün kıldığı bir kavimdir ve yeryüzü onlara aittir. Siyonist akideye göre; Yahudi olmayan bütün kavimler, ırklar ve milletler “Goyim”dir. Yani Yahudi olmayan, insan görünümündeki hayvanlardır, dünyayı haksız olarak ele geçirmişlerdir. Siyonist akideye göre, Yehova yalnız İsrailoğulları’nı sevmektedir: “...Ve onlardan nefret ettim. Fakat size dedim: Siz onların topraklarını miras olarak alacaksınız ve ben size onu mülk olarak vereceğim. Ben, sizi milletlerden ayırt eden Allah’ınız Rabbim.” (Levililer Bölümü, 20/25)

Siyonist Yahudilerin bu inançlara olan bağlılıkları, tarih boyunca diğer milletlere kin ve düşmanlık beslemelerine yol açmıştır. Siyonizm; bu inançlar uğruna, Yahudilerin insanlara karşı duyduğu kin, nefret ve üstünlük hırsının adıdır. Yine Siyonist akideye göre diğer insanlar, kır hayvanıdır. “...Allah’ın Rab o milletleri önünden azar azar kovacak, onları çabukça bitiremezsin yoksa senin üzerinde kır hayvanları çoğalır.” (Tevrat, Tesniye Bölümü, 7) Üstün ırk inancı, Tevrat’ın birçok bölümlerinde zikredilmektedir.

Tanrıya inanmak, Yahudiliğin temel başlangıç noktası değildir. Yahudilik dini, tamamen gelenekler üzerine kurulmuştur. Bir Yahudi için din, Allah’ın hoşnutluğu ve yakınlığından çok, üstün ırk inancını ve koyu gelenekleri ifade eder. İbadetlerde yüceltilen Allah değil, Yahudilerin kendileridir. Siyonist akidenin bir değer esası da Nil ile Fırat nehirleri arasında kalan toprakların Yahudiler için “vaat edilmiş topraklar” olduğu inancıdır. Bu inanca göre bu topraklar üzerinde “Büyük İsrail’in” kurulması ve bundan sonra kurulacak “Dünya Krallığına” öncülük etmesi, Siyonizm’in gayesidir. Bu Siyonist akide, başta Türkiye olmak üzere, Ortadoğu ülkelerini ve bütün dünya insanlığını tehdit eden ırkçı ve ayrılıkçı bir ideolojidir.

Siyonist akidenin, bütün insanlığa teklif ettiği tek şey, “ya öleceksin, ya da kölem olmaya rıza göstereceksin” dayatmasıdır. Onları bu dayatmaya sevk eden idealler ise şunlardır:

1) Vaat edilmiş kutsal topraklar ve dünya krallığı: Tevrat’a göre Allah, Yahudilere Kenan diyarını vadetmiştir. Yahudiler, dünya hâkimiyeti gerçekleşmeden önce, bu topraklarda sadece Yahudilerin yaşadığı bir devlet kuracaktır. Bu devlet büyük dünya krallığının merkezi ve idare yeri olacaktır. Theodore Herzl: “Kuzey sınırlarımız Kapadokya’daki (Orta Anadolu) dağlara kadar dayanır. Güneyde de Süveyş Kanalı’na. Sloganımız, David ve Solomon’un Filistin’i olacaktır” diyerek, Büyük İsrail’in sınırlarını ilan ediyor.

2) Kin ve nefret: Fanatik hahamlar, Tevrat’ı değiştirirken, kendilerinin üstün ırk olduğu düşüncesinin yanı sıra, diğer bütün milletlere karşı kin, nefret ve intikam hislerini de Yahudi dinine sokmuşlardır. Bu kine dayalı sapkın ideoloji, tarih boyunca Yahudilerin, sayısız katliam eylemi yapmalarına sebep olmuştur.

3) Vahşet: Tahrif edilmiş Tevrat’tan: “Şimdi git... Onların her şeylerini tamamen yok et ve onları esirgeme; erkekten kadına, çocuktan emzikte olana kadar hepsini öldür.” (I. Samuel Bölümü, 15/3) Bu telkinle yetişen bir Siyonist Yahudi vahşetten başka bir şey yapmaz.

4) Yakma: Tevrat’tan: “Onları ateş yakacak. Alevlerin elinden canlarını kurtaramayacaklar.” (İşaya 47/14) ifadesinde anlatılan işkencelerden birisi de insanları yakarak öldürmedir. Siyonistler fırsat buldukça yakarak da öldürüyorlar.

5) Kan içme: Tevrat'tan: "Et yiyin ve kan için, yiğitlerin etini yiyeceksiniz ve dünya beylerinin kanını içeceksiniz... Sarhoş oluncaya kadar kan içeceksiniz." (Hezekiel Bölümü 39/18-19) Bu batıl adet asırlardır bir kısım fanatik Siyonistler tarafından uygulanmaktadır.

6) Mikrop harbi: Tevrat'tan: "Ve onun içine veba ve sokaklarına kan göndereceğim ve çepeçevre onun üzerine gelen kılıçla içindeki yaralılar düşecekler ve bilecekler ki ben Rabbim." (Hezekiel Bölümü, 28/23) Siyonist Yahudilerin en mahir oldukları şeylerden birisi de mikrop harbidir. Siyonist akidenin esası budur ve Yahudiler bu akideyi kimseyle pazarlık konusu yapmazlar ve akideden zerrece ayrılmazlar. Bu akide üzerine kurulmuş bir İsrail'le normalleşmek, özellikle Müslüman ülkeler için Yahudileşmekten başka bir anlam ifade etmez. Siyonizm akidesi Filistin'de huzuru, Ortadoğu'da ve dünyada barışı tehdit eden tehlikeli bir mikroptur. Müslümanlar, Hristiyanlar ve dünya insanlığı bu mikrobu, birlikte etkisiz hale getirmediği sürece barışa, huzura ve refaha hasret kalır.

Talmud'a Göre Yahudi Irkı En Üstündür

Yahudiler, kendi ırklarının üstün olduğuna inanırlar. Muhammed (sav)'in peygamberliğini de, bunun için kabul etmediler. Peygamber gelecekse benî İsrail'den (Yahudilerden) gelmeliydi, dediler. Kendi inandıkları Mesih gelince, bütün dünyanın kendi hâkimiyetleri altına gireceğine ve herkesin Yahudiliği kabul edeceğine inanıyorlar. Bunun için de, "Dünyanın hiçbir yerinde Yahudi olmayan kalmayacak" diyorlar. Ama onlara göre, asıl Yahudi kendileridir, başka ırklar gerçek mânâda Yahudi olamaz. Sadece Yahudi'ye hizmetçi olur.

Talmud a göre Yahudiler Allah'ın indinde meleklerden daha latif kimselerdir (Chulin-91b). Allah yüceliğini yalnız ona bağlı Yahudilere gösterir (Berahat-7a). İnsanlar ancak Yahudiler sayesinde Allah tarafından takdis edilir (Yobamata-63a). Bütün Yahudiler kral çocuğu olarak doğarlar (Şabbat-67a-128a). Yahudi olmayan bir kimse Yahudi'yi döverse ölüm cezasına mahkum edilmelidir, Çünkü Allah'ı tokatlamış sayılır (Sanhedrin-58b). Allah Yahudilere hiçbir zaman öfkelenmez, öfkesini yalnız Yahudi olmayanlara gösterir (Abodah Sarah-4a). Yahudi alimler (hahamlar) çok daha yüksektirler ve imtiyazlara sahiptirler. Kim bir hahama karşı gelir onunla kavga eder veya ona karşı kötü söz söylerse Allah'a karşı gelmiş demektir (Sanhedrin-110a). Hahamın şerefi Allah'ın şerefi demektir (Pirke Abot-11-12). Bir hamama karşı saygıyla ayağa kalkan ve ona hizmet eden kimse Allah'a hizmet etmiş sayılır (Kiddusin-36b).

Talmud’a göre Yahudi olmayanlar insan sayılmazlar hepsi sadece ehli hayvandır lar ve hiçbir hakka sahip değildirler. Yalnız Yahudilere insan denir. Yahudi olmayanlara insan denilmez (Baba Batra-114b). Yahudi olmayan biri bir şey kaybeder ve onu bir Yahudi bulursa sahibine geri vermeyecektir ancak bir kardeşine yani bir başka Yahudi’ye verebilir (Baba Kamma-113b). Keza bir Yahudi bir mal satın aldığı vakit mal sahibi bir hata yaparsa Yahudi bundan kendi çıkarına yararlanacak ve şayet mahkemelik olurlarsa Yahudi olmayanın davayı kaybetmesi için her türlü hukuki hilelere başvurulacaktır (Baba Kamma-113a). Bir Yahudi, Yahudilerden kurulu olmayan bir mahkemede bir Yahudi’nin aleyhine şahitlik yapamaz. Yahudi olmayan bir kimsenin sığırı Yahudi’nin sığırina zarar verirse tazminat ödemeye mecburdur. Ama Yahudi’nin sığırı aynı işi yaparsa o Yahudi bunun için tazminat ödemeyecektir (Baba Kamma-37b). Komşu veya Kardeş, yani Yahudilere haksızlık ve baskı yapılamaz ama Yahudi olmayana yapılabilir (Sanhedrin-57a). Yahudi olmayandan rüşvet alınabilir (Baba Mezia). Zina ancak yaşlı bir Yahudi bir başka yaşlı Yahudi’nin karısını iğfal ederse geçerli sayılır. Ama aynı şeyi Yahudi olmayanın karısıyla yapan bir Yahudi zina yapmışsa sayılmaz (Baba Mezia-70b). Bir Yahudi, Yahudi olmayan bir kızı kirletebilir ama onunla evlenemez (Abodah Sarah-37a). Bir Yahudi kendi karısını cinsi zevki için istediği şekilde kullanabilir (Nebarim-20b).

İmam Muhammed İbni Suud İslâm Üniversitesi öğretim üyelerinden Profesör Cevat Rifat Atilhan’ın “İslam ve Beni İsrail” isimli kitabında şunlar yazılıdır:

“Talmud metinleri beşeriyeti yıpratıp yıkmak için Yahudilerin kurnazca tertip ettikleri komploların izlenebilmesi, kendilerine mahsus özel çıkarılan talimata vakıf olmak, dünyada kendilerini başkalarına karşı üstün ve unsur saydıklarını ve kendilerine özel ve başkalarına içine almayan kanunlar çıkardıklarını öğrenmeye yarar. Zina yapmak, hırsızlık işlemek ve cinayet işletmek gibi suçlar Yahudilerin başkalarına karşı işlendikçe çıkardıkları kanunlar onlara bunlara helal saymaktadır. Ters olduğu takdirde de yabancı katilin kaderi ölümdür. Talmud metinlerinde bir Yahudi kadının uygunsuz yollara sapmasında ya da kendisini kiralanmasında bir sakınca yoktur. Bu hareketler içinde olanların yargılanması söz konusu değildir. İşte böylece Yahudiler insan soyunu ortadan kaldırmak ve yok etmek için ve bu yollara sapılması için en büyük teşvikçidir. Kitapları Talmud’da, kız kardeşiyle yatıp seks yapan bir Yahudi, kız kardeşinden aleyhine bir şikayet söz konusu olmadıkça bu işin yapılmasında bir sakınca olmadığını ifade eden metinler vardır. Annesiyle seks yapan ve bunun ifadesini kaleme almaktan utandığımız kötü fiilleri doğru kılan benzeri daha nice metinleri bunlarla mukayese ediniz. Böyle bir kitap insan cinsine mensup bir millete nasıl

anayasa olabilir ve bu kitabı yazarlar hangi anayasa ile dünyaya hüküm edeceklerdir? İşte bu sebeple Avrupa krallarının ve papaların Yahudilerin dünya kamuoyundan sakladıkları Talmud'u adeta yarışircasına yakmış olmalarının sebebi böylece daha iyi anlaşılmaktadır.”

Talmud'a karşı tarihte pek çok kişi çeşitli mücadeleler vermişlerdir. Bunların belli başlıları şunlardır:

- Fransa kralı IX. Louis 1244 senesinde bu kitapları yaktırmıştır.
- Papa IV. Innocent aynı sene içinde Talmud nüshalarını Roma meydanlarında yaktırmıştır.
- Kardinal Legate Odo 1248 de Talmud nüshalarını toplatarak tekrar yaktırmıştır.
- Fransa kralı Güzel Philip 1299 da Talmutları yaktırmıştır. 1309 senesinde Yahudiler Fransa'dan kovulmuştur.
- Fransa kralı X. Louis, Fransa'nın Toulouse şehrinde yeniden türemeye başlayan Talmutları büyük bir halk kitlesinin gözü önünde ateşe verdirmiştir.
- Papa XXII. John 1322 tarihinde Talmutları yaktırmıştır ve etrafındaki Yahudileri yakalatıp linç ettirmiş ve mallarını fakir halka dağıtmıştır.
- Papa XXIII. Julius 1553 te Talmutları yaktırmıştır.
- Kardinal Ghislileri 1588 de Roma'daki Talmutları yaktırmıştır.
- Sextus Sinensis 1559 tarihinde Talmud nüshalarını toplatarak yaktırmıştır.

Prof. Dr. Cemal Anadol, “İsrail ve Siyonizm Kısacasında Türkiye” adlı kitabında şunlar yazılıdır:

“Babil Talmudunun meydana gelmesinde başlıca amil Abba Acerha denilen şahıs olmuştur. Bu kitabın dikkat çeken tarafı cümleler arasına sıkıştırılan birçok noktalar ve virgüllerdir ki, Talmud'uu tetkik eden insanların zihinlerini alt üst eder. Bütün esrarlar bu noktalar ve virgüllerde gizlidir. Bu eserleri tetkik eden Yahudi olmayan ilim adamları kitapta kasten yapılan imla ve cümle hatalarının birkaç türlü mana ifade ettiğini ve bir maksat takip ettiğini keşfetmişlerdir.

Kethuboth Talmud'u 198. sayfasına kadar Dr. Samuel Daiches, 198. sayfadan sonra Dr. İsrail Slothi tarafından İbraniceden İngilizceye tercüme edilmiştir. Londra'da 1936 yılında The Soncino Press tarafından basılmıştır. Talmutların en müstehcen maddeleri bu kısımda

bulunur. Cinsi münasebetler, zinalar ve fuhşā ait misaller buradadır. Bu Talmud bu mevzuda zengin bilgilerle doludur.”

Yorum ve Eleştirileriniz için: oryanmh@gmail.com

[Ana Sayfa](#)

[Yorumlar](#)

